

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Ловеч, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА**

Членове: **ИВАН И.**
ЕМИЛ ДАВИДОВ

при участието на секретаря **ЦВЕТОМИРА БАЕВА**
като разгледа докладваното от **ИВАН И.** Въззивно наказателно дело от частен характер № 20234300600059 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази :

Производството е по чл. 328 и сл. от НПК.

Постъпила е жалба от П. И. П. със знанието и съгласието на своята майка и законен представител В. И. Х.ва – Патаринска чрез адвокат Ю. Б. от САК, в която сочи, че в о. с. з. проведено на 09. 11. 22 г. по н. ч. х. д. № 981/20 г., по описа на I-ви с-в, НО, РС - гр. Ловеч бе постановен краен съдебен акт, с който подсъдимите М. С. И. и Ц. К. Г. бяха признати за невиновни в това, че на 06.09.2020 г., около 06 часа, в гр. Ловеч на ул. „П. И.“, около пресечката и с ул. „К.И.“, в съучастие, като съизвършители, чрез нанасяне на многобройни удари с ръце и крака в областта на главата и тялото на доверителя ми П. И. П. са му причинили двустранен брилхематом, кръвоизлив в конюнктивата на двете очи, масивно охлузване в областта на лицето - челото, основата на носа, носната пирамида, горна и долна устни и в областта на брадата и разкъсно-контузна рана в областта на тила.

Посочва, че не споделя становището на първостепенния съд, поради което с настоящата и в срок обжалва пред Окръжен съд - Ловеч присъдата, като счита същата за неправилна и незаконосъобразна - постановена при

неспазване на материалноправните и процесуалноправни регламенти, в разрез с трайната съдебна практика и несъобразено с доказателствената съвкупност.

Моли да бъде отменен атакувания съдебен акт, като бъдат признати М. С. И. и Ц. К. Г. за виновни в извършителство на престъпното посегателство и да бъде уважен в цялост и предявения граждански иск, да бъдат осъдени да заплатят всички направени съдебни и деловодни разноски.

Посочва, че допълнителни аргументи и подробни съображения ще бъдат изложени на по-късен етап.

В допълнение към жалбата сочи, че на 20. 01. 2023 г., в качеството ѝ на процесуален представител на тъжителя П. И. П., и е връчен препис от мотивите към Присъда, постановена на 09. 11. 22 г. по н. ч. х. д. № 981/20 г., по описа на 1-ви с-в, НО, РС — гр. Ловеч, с която подсъдимите М. С. И. и Ц. К. Г. били признати за невиновни в това, че на 06. 09. 20 г., около 06 часа, в гр. Ловеч на ул. „П. И.“, около пресечката и с ул. „К.И.“, в съучастие, като съизвършители, чрез нанасяне на многобройни удари с ръце и крака в областта на главата и тялото на доверителя ѝ П. И. П. са му причинили двустранен брилхематом, кръвоизлив в конюнктивата на двете очи, масивно охлузване в областта на лицето - челото, основата на носа, носната пирамида, горна и долна устни и в областта на брадата и разкъсно-контузна рана в областта на тила и последващо посттравматично стресово разстройство, като приема извършителството за недоказано, поради което и на основание чл. 320, ал. 4 от НПК представя и моли ЛОС да приеме настоящото допълнение към депозираната въззивна жалба.

Счита, че така постановената присъда е неправилна и незаконосъобразна, като постановена при неспазване на процесуалноправните и материалноправни регламенти, в противоречие с трайната съдебна практика и несъобразена с доказателствената съвкупност по следните съображения:

На първо място, сочи, че в рамките на съдебното следствие пред първостепенният съд не било допуснато събиране на следните доказателства - 1/изготвяне на СППЕ и 2/разпит на свидетел - относно установяване извършителство на деянието от страна на двамата подсъдими, които имат пряко отношение към а на доказване, доколкото:

1/По повод исканото изготвяне на СПП следва да се отбележи, че в рамките на процеса - за наличното посттравматично стресово разстройство на пострадалият П. са събрани, както гласни (показанията на св. Ив. Г.), така и

писмени доказателства (становище на д-р М. Станчев), които обаче не могат да заместят изготвянето на СППЕ в производството пред първоинстанционният съд, явявайки се доказателства и доказателствени средства с различна стойност и характеристика.;

2/Неправилно, незаконосъобразно и в противоречие с трайната съдебна практика се явява и недопускането до разпит на св. Н. М. П. (протоколно Определение от 08. 06. 22 г. и 14. 07. 22 г.). Сочи, че не споделя мотивите, изложени от съда в тази насока, вкл. и цитираното в с. з. Решение на ВКС, доколкото същите противоречат не само на трайната съдебна практика, както посочих по-горе, част от която са РЕШЕНИЕ № 273/10. 04. 19 г. по н. д. № 800/18 г. на 1-во НО, НК на ВКС, РЕШЕНИЕ № 8/04. 04. 18 г. по н. д. № 1249/17 г. на 3-то НО, НК на ВКС, РЕШЕНИЕ № 449/28. 01. 16 г. по н. д. № 1208/15 г. на 1-во НО, НК на ВКС, РЕШЕНИЕ № 111/28. 05. 15 г. по н. д. № 1938/14 г. на 1-во НО, НК на ВКС, РЕШЕНИЕ № 12/21. 04. 15 г. по н. д. № 1898/14 г. на 3-то НО, НК на ВКС, но и на мотивите изложени в цитираните решения на Върховния съд. Още повече, когато няма преки свидетели на престъпното деяние, както е в настоящият случай, следва да бъдат допуснати и събрани всички относими доказателства - с оглед приоритета на принципа за дирене на обективната истина. На това основание, в доказателствената съвкупност в наказателния процес имат място и значимост не само преките, а и косвени доказателства, както и производните такива.

В този смисъл, отказът на първоинстанционният съд за привнасянето на тези данни в доказателствената съвкупност се явява неоснователен и в противоречие на процедурните правила за пълно и всестранно обследване на казуса, с който съда е сезиран.

На второ място, неправилно е преценена наличната по делото доказателствена съвкупност, доколкото в мотивите на съда не е обсъдена взаимовръзката между наличните доказателства и дали кореспондират в своята съвкупност с механизма на извършеното деяние, както се твърди в депозираната тъжба. В приобщената към делото преписка на РП - Ловеч са и иззетите записи от видеокамери - предмет на изготвените и приети по делото СТЕ-зи и обясненията на двамата подсъдими - предмет на изготвената и приета по делото СТЕ-за. Обясненията на подсъдимите са подробни, логично последователни и идентични относно причината и начина на извършване на деянието. От значение за изясняване на обективната истина обаче е и факта,

че описаните от извършителите действия, вкл. и последователността на действията им напълно се потвърждават от кадрите на видеозаписите - предмет на приетите по делото СТЕ. Именно тази взаимовръзка неправилно е игнорирана от разглеждащият първоинстанционен съдебен състав.

Прави доказателствени искания като моли, в производството пред въззивната инстанция да бъде допуснато изготвянето на СППЕ, вещото лице/а по която, след запознаване с материалите по делото и разпит на В. И. Х. и П. И. П. да отговори/ят на следните въпроси: Настъпили ли са увреждания на психиката на П. Ив. П. следствие на нанесеният побой и трайни ли са те по своя характер?

Моли на основанията изложени по-горе и съгл. цитираните решения на ВКС да бъде допуснат до разпит, като свидетел Н. М. П., провел беседа с подсъдимите в хода на извършената предварителна проверка. Моли ЛОС, да отмените ПРИСЪДА, постановена на 09. 11. 2022 г. по НЧХД № 981/2020 г. по описа на Районен съд - Ловеч, като признае подсъдимите М. С. И. и Ц. К. Г. за виновни в извършителство на престъпното посегателство, както и да уважи в цялост предявения граждански иск и ги осъди да заплатят всички направени съдебни и деловодни разноски.

В съдебно заседание и при даване на ход на делото по същество повереника на въззивника адвокат Ю. Б. /повереника/ счита, че от всички събрани доказателства безспорно се доказва извършеното от двамата подсъдими престъпно посегателство срещу П. П.. Съгласно приетата в рамките на първоинстанционното производство съдебно-графична експертиза, обясненията дадени от подсъдимите на 09.09.2020 г., намирайки се съответно на л. 54 и л. 56 от делото, са изписани от И. и Г., както са техни и положените подписи. Сочи, че при анализ на съдържанието, обяснението на двамата подсъдими са логично последователни, подробни и идентични относно причината и начина на извършване на деянието. Описаните в обяснението действия се потвърждават от кадрите на видеозаписите, предмет на изготвяне и приети в рамките на двуинстанционното производство, становища на вещи лица Боджакова и Й.. На кадрите, които били възприети и от настоящия съдебен състав, ясно се вижда, че на процесната дата и място две лица нанасят удари с ръце и крака на доверителя й П.. При паралелен анализ на данните, налични в обясненията на подсъдимите от 09.09.2020 г., и кадрите от видеозаписите се установява безспорно аналогичен механизъм на

извършване, а именно подсъдимия И. нанася удар с ръка в тила на П. П., от който удар П. пада на земята. И. продължава да нанася безразборно удари с ръце и крака на П., като Г. се присъединява към действието почти веднага след нанасянето на първия удар от И.. Двата продължават да нанасят удари с ръце и крака на П., като посегателството е двукратно, с прекъсване за определен период от време, който факт следва да се съобрази при преценка обществената опасност както на деянието, така и на извършителите. В обясненията си, на л. 54 от делото, подсъдимия И. заявява „...бях доста пийнал и бях ядосан, че и мен ме удариха без причина...“, а от обясненията на Г. е видно, че И. му е споделил как е бил бит от лица от ромски произход непосредствено преди случая и двамата се уговарят да се видят и се виждат именно, за да търсят и да набият тези роми. По тази причина Г. решава, че лицето, което И. напада и на което започва да нанася удари е от ромите били И. преди това. По тази причина се включва в побоя. Това се потвърждава от показанията на свидетеля П., провел незабавните оперативни издирвателни мероприятия, който в разпита си пред ЛОС е заявил, че доколкото си спомня далите обяснения лица казали, че са нанесли и побоя, защото преди това група роми са били единия от тях. Всичко това доказва, че подсъдимите са действали с предварително информиран умисъл, да търсят да бият, което законът не допуска, а още по-фрапиращ е фактът, че между пострадалото лице и И. не е имало никакви конфликти. За този факт са налични депозираните пред първоинстанционния съд свидетелски показания на свидетеля И.Г. И.. Същият, след разговор с П., се обажда на свой приятел, който работи в заведението, където тримата са били заедно преди това. Който разговор установява, че действително, както П. е казал, че през вечерта в това заведение не е имало никакви конфликти. Този телефонен разговор е възприет лично от свидетелката Патаринска, съдържанието, на който Патаринска обективира в разпита си пред настоящия съдебен състав.

В този смисъл нанесеният на П. побой е непровокиран и безпричинен, поради което считам, че в настоящият случай е налице нанасяне на множество леки телесни увреждания по хулигански подбуди. Като увреждането е осъществено два пъти последователно.

В следствие на побоя на П. са причинени множество физиологични, травматологични увреждания, хематоми на горни и долни клепачи и на двете очи, които притварят очните цепки, с кръвоизливи в конюнктивите, в което е

вътреочното кръвонасядане. Разкъсноконтузна рана с дължина 2 см в областта на тила, масивни охлузвания на кожата почти по цялото лице, включително в областта на челото и основата на носа, носната пирамида, устните и брадичката.

Видно от приетите по делото съдебно-медицински експертизи тези увреждания се отразяват негативно и на емоционалното състояние на П., което е наложило провеждане на психологични консултации и терапии за период от 24.09.2020 г. до 14.01.2021 г., това се доказва както със свидетелски показания, така и с експертно становище.

Счита, че от наличните по делото доказателства, при преценка с тяхната съвкупност, безспорно се установява както умишленото извършителство на инкриминираното деянието от страна на двамата подсъдими. Така и причинените на П. болки и страдания за период от почти 4 месеца, това са не само физическите травми и не само емоционалните такива, повишеното ниво на стрес в съня, безсъние, кошмари, временна характеропатия, интровертност, повишено ниво на контактност, емоционална нервност. Това е и да живееш с усещането, че някой си е позволи да постъпи по такъв начин, да живееш със съзнанието на безправност, грубо незачитане на закона и на гарантираните права, извън всякакви норми на етиката и морала. Това е недопустимо, както от етична и морална гледна точка, така и от императивите на закона.

Следва да се отчете, според нея и факта, че по време на съдебното дирене, подсъдимите не демонстрирали осъзнаване на извършеното и противоправен характер на постъпките си. Не било изразено разкаяние под никаква форма, съжаление за извършеното, нямало и поне формално поднесено извинение. Абсолютно безкритичното поведение на подсъдимите, които с действията си, особено касателни и относно нараняванията в тилната област на П., която реално поставя в опасност живота на пострадалия, следва да се отчетат при преценка обществената опасност на деянието и извършителите.

На основание изложеното счита, че така извършеното посегателство се явява престъпление, извършено по хулигански подбуди и са налице предвидените в закона предпоставки настоящето частен характер производство да бъде прекратено и върнато на прокуратура с указания за образуване производство общ характер, основанийето е чл. 287, ал. 7 от НПК. Поради което моли Ловешки Окръжен съд/ЛОС/ да отмени присъда,

постановена на 09.11.2022 г. по ЧХ 981/2020 г. по описа на РС-Ловеч, да върне делото по компетентност за образуване на производство от общ характер. Ако приеме ЛОС, че не са налице основания по горните две, алтернативно моли ЛОС, като признае подсъдимите М. С. И. и Ц. К. Г. за виновни в престъпното посегателство, да им наложи максимално предвидената в закона глоба, както и да уважи в цялост предявения граждански иск, както и да ги осъди да заплатят всички направени съдебно-деловодни разноски и за двете съдебни инстанции, включително заплатеният адвокатски хонорар, който е формиран на основание чл. 13, ал. 1 и ал. 2, която препраща по чл. 7, ал. 2 в частта относно гражданския иска и чл. 14 от Наредба № 1/2004 за минималните размери за адвокатските възнаграждения, като съобрази, че минимумът е ориентиrowъчен, но е задължителен като минимум и не следва да бъде единствената категорична позиция за преценка размера на хонорара.

Защитника на въззиваемите адвокат Х. н. сочи, че прави впечатление, че в продължението на две години, при съдебното следствие при ЧНД, били направени многобройни искания от процесуалния представител на тъжителя. Били уважени изцяло тези искания, не са препречвани по никакъв начин, но въпреки това анализирайки събраните по делото доказателства, районен съд преценил и с присъда № 260004/09.11.2022 г. признал за невиновни подсъдимите И. и Г. в извършване на престъпление, което е повдигнато с частната тъжба. Прави впечатление, според него, че в пледоарията пред първа инстанция, която изслушал добре и пред ЛОС, се повтарят едни и същи обстоятелства в заключението на колежката. Въпреки многобройните искания в първата инстанция да се приложат депозираните обяснения при предварителната проверка, беше обяснено на колежката, че това е процесуално недопустимо, тъй като в тази насока е в сила решение № 518/2009 на II-ро наказателно отделение, в което е изрично оказано, че обясненията на подсъдимите, дори и в досъдебно производство дадени не е в определения ред, след повдигане на обвиненията, а камо ли и на предварителна проверка не могат да служат за доказателства, нито документа, на който са снети тези обяснения, нито съдържанието на самите обяснения. В тази насока в присъдата и в мотивите съдът изрично се е позовал и се произнесъл. Според него повереника пред ЛОС се опитва 10 минути да прави анализ на тези обяснения и да се позовава на обясненията на

подсъдимите, които не са приети, а не са направени и искания пред въззивната инстанция да се преценява следва ли да бъдат приети тези обяснения и евентуално като документи да се приложат като такъв и да се съобразява с тези доказателства, които са вложени в тези обяснение. Те се анализират и свързват с приетата и изслушана видеотехническа експертиза. Двете експертизи, които са изслушани, допълнителната такава в първа инстанция, безспорно сочат, че от заснетите кадри не може да се приеме и да се идентифицират лицата, които са заснети на обектите. Акцентираще са изгледани и предявени като веществено доказателство съответните файлове, на които непосредствено се убедили страните в процеса и самия съд, че не могат да бъдат разпознати, дори не може да се разпознае тъжителя като такъв. Но безспорно се виждат на снимката, че тъжителят е много пиян, върви и се олюлява, изпуска си телефона, навежда се, пада при навеждането, за да си вземе телефона и евентуално се вижда, че две лица между двете коли му нанасят побой. Задава въпрос колежката фантазира ли си или откъде евентуално вади и пледира пред ЛОС за механизма за причиняването на телесни увреждания, нанесени в побой. Единият от подсъдимите какво и къде е ударил, другия какви действия е възприел, като в крайна сметка дори на видеозаснеманията не е ясно, защото инцидентът се случва между два автомобила и не е ясно кой какви действия извършва, за да бъдат разграничени и описани. Но безспорно се установява от доказателствата по делото, че тъжителят е бил много пиян, той сам си призна, още на проверката, че е употребил няколко водки. Тези охлузвания, които са по лицевата част, охлузване по носа, носна пирамида, горна и долна устна, брада могат да бъдат причинени, според него, в резултат на паданията и заключението на вещото лице. А тези падания кога и по какъв начин са се случили, в резултат на нанесения побой или в резултат на паданията, че не може да ходи в резултат на пияното състояние е въпрос на предположение и доказване. Но съществуват два варианта на причиняване на тези телесни увреждания и не бива евентуално на предположение да се дава вяра на твърденията на колежката, че тези наранявания са в резултат на нанесените телесни увреждания. Съдът не може да се позовава на всички факти, на предположения, трябва да бъдат безспорно установени, има съмнения, че и може евентуално при сблъсъкът между двете страни да е паднало лицето и при това да са причинени тези увреждания, но това също почива на

предположение.

Сочи, че са поискали в хода на разглеждане на делото, тъй като се твърди, че е подадена молба от майката на тъжителя за инцидента, която при среща на датата, когато се е прибрало момчето не са го завели в спешна помощ за преглед, и евентуално на специалист, да го прегледа и евентуално касае ли се за сериозни телесни увреждания, както повереника според него се опитва да представи пред ЛОС, че виждате ли, че има причинена телесна увреда, която е с опасност за живота на пострадалия. Възражава, че такава квалификация от вещото лице не съществува в заключението, нито устно е направена, а се касае само за причиняване на болка и страдание и не може да се преувеличава в пледоарията на колежката безпочвено и с неясни желания за евентуално увеличаване и присъждане на по-големи обезщетения за телесните увреждания.

От справките, които са постъпили от двете институции, се вижда, че лицето не е прегледано същият ден в болницата. Прегледано е евентуално чак на 8-ми, 9-ти, след три дни, когато отива, за да е освидетелствано от д-р Г., която коректно е отразила какви увреждания има по лицето пострадалия, фактически тези увреждания са по лицевата част на лицето, които са описани и евентуално в устното си заключение са потвърдени.

Неоснователни са свързванията на телесните увреждания с дадените обяснения на подсъдимите, които са написани и приложени към предварителната проверка. Приема, че не могат да бъдат ползвани неприети доказателства по делото с такива, които могат да се свързват като обстоятелства, става въпрос за видеотехническата експертиза. По нея е ясно безспорно, че не могат да се идентифицират лицата, които са участвали в инцидента, не се идентифицира и лицето, което е пострадало. Исканията да бъде предявено веществено доказателство за повторно възпроизвеждане в залата беше допуснато от съда, въпреки възраженията, които направих, че многократно са гледани тези и не е необходимо да ангажираме вниманието на съда с повторното предявяване на това веществено доказателство.

В приетата повторна видеотехническа експертиза безспорно са приложени веществени доказателства, т.е. онагледено с албум, извадени снимки за инцидента и безспорно заключението на вещото лице, че не може да идентифицира лицата по представения материал.

Във връзка с това заключение може да се дава единствен извод, а не да се

тълкува и да се разширява възможностите на видеотехническата експертиза, защото същата не е имала задача да съпоставя заснетите кадри и евентуално с други доказателства по делото, т.е. обясненията или други доказателства в делото.

По настояване на защитата на тъжителя в първа инстанция била изисквана психолого-психиатрична експертиза, която не била допусната, а на втора инстанция се уважи искането, въпреки твърденията на колежката, че се касае за посттравматичен синдром. Приема, че повереника засилва с отделни краски някои обстоятелства. В тази насока сочи, че били представени пред първа инстанция някакво писмено пояснение на психиатър какво представлява посттравматичния синдром, което вещите лица дадоха заключение, че не е налице такова евентуално заболяване. На какво може да се дължи. Не се касае за страдание от 3-4 месеца, в крайна сметка в рамките на 1 месец, тъй като не са налице такива симптоми за посттравматичен синдром и евентуално страдание, което се настоява.

По отношение показанията на полицейския служител, тъй като били поискали да се приложи докладната записка при предварителната проверка, приема, че правилно е отказано. От докладване по извършената предварителна проверка, като обстоятелство, е документ, който не може да служи като доказателства в наказателния процес и не може да се позовава, пък и не е прието. Понеже е вложено в преписката, приема, че колежката му се опита да се позовава на несъбрани по надлежен ред и въобще неналични доказателства в делото. Опитва се да убеди наказателния съд, евентуално в наличие на такъв инцидент и да го свърже, че са го извършили двамата подсъдими.

Безспорно е установено, според него, че не се доказва участието на подсъдимите в този процес, по нито едно от доказателствата, дали от показанията на полицейския служител, който е разговарял с двамата още на предварителната проверка и той е заявил пред ЛОС, че евентуално се е спрял на тях като е установил, че могат да са тези лица по полицейски, но не може да гарантира, че те са извършителите на това престъпление.

Прави две възражения, първо по постановление по преписката на РП-Ловеч, е отказано образуване на ДП, поради това, че не се касае за престъпление от общ характер. Това, което колежката се опитва да представи според него е, че деянието е извършено по хулигански подбуди, и че е

престъпление от общ характер. Дори да е по хулигански подбуди, правилно е преценил прокурора, че в крайна сметка са причинени двете телесни повреди и в този смисъл отново е дело от частен характер. Моли ЛОС да остави без уважение тези искания, защото не са постъпили такива данни. Ако имало такива приема, че още на първа инстанция районният съд е щял да върне делото на прокуратурата.

Второто възражение, моли ЛОС да постанови решение, с което потвърди присъдата, като обектирана, основателна, обоснована, анализирани са всички доказателства, в които приема, че ЛОС сам се е убедил, защото всички действия, които били извършени в първата инстанция, се повторили и на втора инстанция. Съдът е този, който преценява дали да ги допусне. Сочи, че са допуснати неща, които не следвало да се допуснат според негои има възражения по някои от тях, но и допуснатите също не да дават основание да се прецени, че има доказано извършено престъпление от двамата подсъдими.

По отношение на предявения граждански иск, моли да го остави без уважение, с оглед направеното искане за потвърждаване на присъдата.

Адвокат Б. в правото си на реплика сочи, че счита за несъстоятелни твърденията изведени от защитата на подсъдимите лица за по-късния преглед на П.. Прегледът е извършен по-късно, тъй като в този времеви период, е имало официален празник, който е бил неработен ден. Прави възражение, че не е предмет на настоящето производство дали е бил или не е бил пиян въззивника. Моли ЛОС да обърне внимание отново на показанията на свидетеля Иван И. пред първа инстанция, който заявява в отговор на въпрос на съда, че П. не е миришел на алкохол. В тази връзка хипотезите за съпричиняване на вреди, освен че се неотносими, са и неоснователни. Приема, че всички приети доказателства в рамките на предварителната проверка, включително и видеозаписа, са приети и приложени в съвкупност от първоинстанционния съд. Друг е въпросът за преценката на тяхната годност, но има трайна практика, че особено когато е в невъзможност събиране на маса доказателствен материал, всичките налични доказателства следва да се обсъждат в тяхната съвкупност.

В този смисъл се позовава и на показанията на свидетелят П., който пред настоящия съдебен състав категорично посочи подсъдимите за извършители и заявил, че са установени, както и в съдебно-техническата експертиза се опосредява идентичния механизъм на извършителството.

Въззивната инстанция като съобрази наведените основания за необоснованост и незаконосъобразност в жалбата от страна на повереника адвокат Ю.Б., както и в допълнителната такава, така и в хода на съдебни прения, възраженията на защитника-адвокат Хр.н., събраните по делото доказателства, приетите съображения в мотивите към присъдата на Районен съд –Ловеч, и сам като извърши проверка изцяло на правилността на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно задължението си по чл.314,ал.1 от НПК, счете жалбата за подадена в законно установения срок, разгледана по същество неоснователна.

По-конкретно :

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Предвид събраните в хода на съдебното следствие пред РС и въззивната инстанция писмени доказателства, от показанията на разпитаните свидетели, от заключението на вещото лице д-р П.Д. по съдебно -медицинската експертиза, от заключението на вещите лица по съдебно психиатрична и психологична експертиза и видео-техническата експертиза, въззивния съд приема за установено следното:

Въззивника П. И. П. живеел в гр.Ловеч и бил ученик в X клас в ГЧЕ"****". На 05/06.09.2020 г. заедно със свои приятели и съученици бил на рожден ден, след което решили да отидат в дискотека „Илит", като за да влезе в заведението имал подписана от майка му В. Патаринска декларация за съгласие. Веселили се и танцували с приятели, като за цялата нощ тъжителят изпил две, три водки, но не бил повлиян от алкохола, не проявявал агресия и конфликтност.

Около 06.00 часа сутринта решил да се прибира, вървял по ул."П. И.", която пресича ул."К.И.", като на ъгъла между двете улици се намирала кафе-машина и магазин за риболовни стоки, където въззивника спрял, за да напише съобщение на свой приятел, но изпуснал телефона си на земята, навел се за да го вземе и започнал да пише. В този момент чул зад себе си някой да тича, обърнал се и в този момент получил силен удар в областта на брадата, паднал на земята и усетил още удари по главата. Не успял да се предпази по никакъв начин, не преценил колко дълго продължава побоя, но твърди, че е

изгубил съзнание след като получил ритници в главата. След известно време се осъзнал, видял че лежи на земята на една страна, станал, усетил, че главата и лицето му са подути и като се пипнал видял, че има кръв. Не искал да се прибере в това състояние в къщи, за да не изплаши майка си и решил да отиде в другия им апартамент на ул."Каблешков". Докато се качвал към апартамента бил видян от съседка, която се обадила на майка му и затова той решил да се прибере в апартамента им в ж.к."Червен бряг". По пътя бил пресрещнат от майка си и мъжът, с когото живее и го качили в автомобила. Било му лошо, виело му се свят и повърнал, не искал да отиде в болница, тъй като му било лошо и треперил, затова се прибрал в къщи и си легнал.

На 07.09.2020 г. тъжителят отишъл заедно с майка си в полицията, за да подадат оплакване, но не ги приели, тъй като било празник. Още вечерта на 06.09.2020 г. мъжът, с който живеела майката на П. издирил записите от охранителните камери на рибарския магазин и на офиса на „Орбитал“, след което ги изгледали и видели, че въззивника с нищо не е провокирал двамата въззиваеми, и че те безпричинно му нанесли побой. След това на 07.09.2020 г. отишли в полицията и предали записите от камерите, а на 08.09.2020 г. се снабдил с медицинско свидетелство №148 от съдебен лекар, който го освидетелствал и описал уврежданията му.

По повод оплакването в полицията била образувана преписка №1840/2020 г. на РП-Ловеч, като проверката по нея приключила с постановление от 28.09.2020 г. за отказ да се образува досъдебно производство, с мотив, че се касае за извършено престъпление по чл.130, ал.1 от НК, което се преследва по тъжба на пострадалия.

От заключението по назначената от РС съдебно - медицинска експертиза/л. 100-101/ се установява, че на въззивника П. И. П. е причинено: оток и кръвонасядане на двете очи до степен притваряне на очната цепка, излив на кръв под конюктивата на двете очи, разкъсно-контузна рана на тила, масивно охлузване на лицето. Уврежданията са резултат на тъпи травми и според вида и разположението си могат да бъдат причинени по начин, съобщен от пострадалия - удари с ръце и крака, падане на пътната настилка. Така описаните травматични увреждания са причинил на П. временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Описаните травматични увреждания в нито един момент не са създали опасност за живота на П., т.е. няма данни за разстройство на здравето, временно опасно за живота.

От заключението по съдебно-почерковата експертиза се установява, че копие на ръкописно изписания буквен и цифров текст върху обяснение от М. С. И. с дата 09.09.2020 г. -л.54 от делото е изписан и копие на подписа в позиция „Дал обяснения" е положен от М. С. И., както и че копие на ръкописно изписания буквен и цифров текст върху обяснение от Ц. К. Г. с дата 09.09.2020 г. - л.56 от делото е изписан и копие на подписа в позиция „Дал обяснения" е положен от Ц. К. Г..

От заключението на вещите лица по съдебно психиатрична и психологина експертиза-д-р П. В. и М. Д. въззивника е преживял остра стресова реакция и неговите реакции и преживявания са нормален отговор на абнормни и травмиращи обстоятелства .Вещите лица са дали становище,че той има нужния ресурс/личен и социална среда/и е успял да включи травматичното събитие в личния си опит и да продължи жизненото си развитие напред.Към настоящия момент въззивника П. е клинично психично здрав и липсват трайни последици върху психиката от нанесения побой. /л.130/.

От заключението по назначената от Ловешки Окръжен съд/ЛОС// съдебно видео - техническа експертиза/л.73-87/ се установява, че предоставения за експертизата компактдиск съдържа За изследване е представен един брой компакт диск, марка „Officel Superstore CD-R 700 MB" с бланков №IFPIABM25. Структурата на директориите му съдържа общо пет файла записани в специализиран за файлове съдържащи видеозапис формат „MP4" и три файла записани в специализиран за файлове съдържащи дигитални растерни изображения формат „JPG".

При прегледа на съдържанието на файловете записани в „MP4" формат се установи, че съдържат в себе видеозаписи заснети от две заснемащи устройства /камери/. Записаното изображение е цветно с два размера 1920x1080 и 1920x720пиксела, с вкопирана в него информация за дата и час /таим код/, според която видеозаписите съдържащи се във файлове с присвоени имена:

„85.14.54.200_01_20200907104640244.mp4,"85.14.54.20001_20200907104727742 и „85.14.54.200 01 20200907104922889.mp4" са заснети на 06.09.2023 г. за времето от 06:17:29 до 06:40:13 часа-системно време;

-,„ch05_20200906055058.mp4" и „ch05 20200906055127.mp4" са заснети на 06.09.2023 г. за времето от 05:50:58 до 05:52:13 часа - системно време.

Не са установени следи от манипулация/намеса върху записаната

информация. Таймкодът, вкопиран в изображението не се прекъсва.

На видеозаписите има заснети три лица от видим мъжки пол, чиито действия са илюстрирани с по-характерни кадри извлечени от видеозаписите, подредени в хронологичен ред, групирани по камерите, от които са заснети, поместени в приложение в изследователската част на протокола.вещото лице сочи,че извлечените от видеозаписите кадри са негодни за провеждане на сравнително лицево-идентификационно изследване./л.87 ВНЧХД/.

Въззивната инстанция не е дала вяра на заключението на вещото лице по техническата експертиза и допълнителната такава, назначена от РС,тъй като,както е посочено в мотивираното определение от съдебно заседание вещото лице е давало хипотетични отговори на поставените въпроси,които поставят под съмнение неговата обоснованост и правилност,поради което е и назначена повторна видео техническа експертиза./арг.чл.153 от НПК/.

От така установената фактическа обстановка,обосновано Районен съд-Ловеч/РС/е приел,че въззиваемия М. С. И. не е осъществил от обективна и субективна страна признаците от състава на престъплението по чл.130,ал.1,във връзка с чл.20,ал.2 от НК, а именно на 06.09.2020 г. около 06.00 часа, в гр. Ловеч, ул. „П. И." около пресечката ѝ с ул. „К.И.", в съучастие като съизвършител с Ц. К. Г., чрез удари с ръце и крака в областта на главата на П. И. П., да му е причинил разстройство временно и неопасно на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК - двустранен брилхематом, кръвоизлив в конюнктивата на двете очи, масивно охлузване в областта на лицето, разкъсно-контузна рана в областта на главата.

От така установената фактическа обстановка,въззивната инстанция приема също така,че обосновано РС е приел,че въззиваемия Ц. К. Г. не е осъществил от обективна и субективна страна признаците от състава на престъплението по чл.130,ал.1,във връзка с чл.20,ал.2 от НК, а именно на 06.09.2020 г. около 06.00 часа, в гр. Ловеч, ул. „П. И." около пресечката ѝ с ул. „К.И.", в съучастие като съизвършител с М. С. И., чрез удари с ръце и крака в областта на главата на П. И. П., да му е причинил разстройство временно и неопасно на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК - двустранен брилхематом, кръвоизлив в конюнктивата на двете очи, масивно охлузване в областта на лицето, разкъсно-контузна рана в областта на главата.

Не е спорно,че от назначената съдебно - медицинска експертиза се установяват причинените телесни увреждания на пострадалия и че същите се

квалифицират като лека телесна повреда по смисъла на чл.130, ал.1 от НК, но и въззивния съд, както РС, приема, че от доказателствата по делото не се установява въззиваемите да са извършители на деянието, за което им е повдигнато обвинение в тъжбата.

Не е спорен и факта, както сочи и повереника на въззивника-адвокат Б. /повереника/, че на 06.09.2020 г. въззивника се е намирал на посоченото в тъжбата място в гр.Ловеч, ул. „П. И." около пресечката ѝ с ул. „К.И." , когато е бил нападен от две лица и му е нанесен побой. Това обстоятелство се установява както от приложения като веществено доказателство и предявен на страните компактдиск, приобщен към прокурорската преписка с протокол за доброволно предаване от РС, така и от заключението на вещото лице Й.Й. по видеотехническата експертиза.

Не е спорен и факта, както се възразява от страна на защитника на въззиваемите-адвокат Хр.н./ защитника/, че въззивника, въпреки, че телесното увреждане е причинено на 06.09.2020 г., от писмо на СО при МБАЛ-Ловеч е видно, че той не е посещавал за преглед болничното заведение на 06.09.2020 г., а видно от издаденото медицинско свидетелство П. е посетил съдебен лекар на 08.09.2020 г.

Обосновано РС е приел, че телесното увреждане е причинено на 06.09.2020 г., тъй като данните посочени в тази част на процесната тъжба кореспондират на приетото веществено доказателство-компакт диск и на заключението на вещото лице и по назначената експертиза от РС, както и от заключението на вещото лице по видеотехническата експертиза пред въззивната инстанция.

Както пред РС, така и пред въззивната инстанция, повереника се позовава на показанията на свидетеля Иван И., които обаче дават данни за състоянието на въззивника непосредствено след нанесения му побой, както и възникналите здравословни проблеми и необходимостта от терапия и посещения при психолог, но същите не съдържат конкретни данни за извършителите на престъплението. По отношение на извършителите същия сочи, че „...П. каза, че са го нападнали в гръб пред магазина на казармата, каза че нападателите са били двама ,на средна възраст, в смисъл по-големи от него. Две момчета по-големи от него са го нападнали в гръб и са започнали да го бият....“ л.80 от ЧНД.

В тази връзка пред въззивната инстанция е разпитана в качеството на

свидетел В. Патаринска, майка на въззивника, която също не е посочила данни за конкретни извършители. Нещо повече самия въззивник не е посочил такива при проведените разговори с нея. По-конкретно сочи, че „Синът ми каза, че след събирането с приятелите на рождения ден са отишли на дискотека. Там са се забавлявали и после си тръгнал. Където е Орбитала, там го нападат двама и го пребиват и го оставят на земята....“/Л.99 от ВНЧХД/.

Не са налични такива данни и в показанията на разпитания по делото психолог - свид. Г..

В хода на съдебните прения пред въззивната инстанция повереника обвързва авторството на деянието като извършено от страна на въззивниците позовавайки се на материалите от приобщената към делото преписка на РП-Ловеч, в която се съдържат саморъчни писмени обяснения от двамата въззивници, които въззивната инстанция приема, че не следва да се кредитират като доказателство по делото. Респективно чрез тях да се приема авторство на деянието. Не е спорно, че РС е назначил почеркова експертиза, от която се установява, че са изписани и подписани от двамата въззивници и на които адв. Б. акцентира като доказателство че двамата въззивници са извършители на престъплението. Съгласно разпоредбата на чл.104 от НПК, доказателства в наказателното производство могат да бъдат фактически данни, които са свързани с обстоятелства по делото, допринасят за тяхното изясняване и са установени по реда предвиден в НПК. Процесните обяснения са снети в рамките на извършена полицейска проверка по преписка №176200-6226/2020г. по описа на РУМВР-Л-ч. С постановление от 28.09.2020г. от страна на прокурора е постановен отказ да се образува досъдебно производство, който не са налични данни да е обжалван по реда на чл.213 и сл. от НПК./л.44 от ЧНД/. Т.е. основателно е възражението на защитника, че от страна на повереника е налице позоваване на фактически данни, които не са събрани по предвидения от НПК процесуален ред.

Все в тази връзка, повереника базира своите заключения за авторството на деянието и предвид показанията на допуснатия в качеството на свидетел пред въззивната инстанция служител на МВР-Н. П., за който защитника възражава, че не може да има процесуално качество на свидетел тъй като е участвал в разследването, което възражение въззивната инстанция, макар, че е допуснала същия до разпит в това качество, приема за основателно. Следва да бъде посочено, че подходът на Върховния касационен съд за използването на

такива доказателства варира. В някои случаи, като например Решение №486/10.03.2015г. по дело №1406/2014г.,1-во н.о., е посочено,че такива показания са приети като доказателство. В други случаи за тях се установява, че са недопустими. Така в решение от 25 октомври 2013 г. (Решение № 391 от 25.10.2013 г. на ВКС по н.д. № 1220/2013 г., III н. о.) Върховният касационен съд постановява, че свидетелските показания на полицейски служител относно самопризнанието на обвиняемия са предназначени да "заменят" самото самопризнание, което е направено в нарушение на процедурните изисквания. Така това е имало за цел да "заобиколи закона".Следва да се посочи,че тези решения не са тълкователни такива и въззивната инстанция няма задължение,поначало,да прилага същите съгласно Закон за нормативните актове.

По-същественото е,че както е посочил и ЕСПЧ в решението си по дело „Димитър Митев срещу България“,защитата, предоставена от чл. 6 §§ 1 и 3 от Конвенцията, се прилага за всяко лице, което е обект на "наказателно обвинение" в автономния смисъл на понятието по Конвенцията. "Наказателно обвинение" съществува от момента, в който лицето е официално уведомено от компетентния орган за подозрението, че е извършило престъпление, или от момента, в който то е съществено засегнато от действията, предприети от властите в резултат на подозрение срещу него.

/ Приложимите общи принципи по чл. 6 §§ 1 и 3 са изложени отново в делата Ibrahim and Others v. the United Kingdom [GC] (№ 50541/08 и 3 други, §§ 249-74, ЕСПЧ 2016 г.) и Симеонови срещу България [GC] (№ 21980/04, §§ 110-20, ЕСПЧ 2017 г. /

В конкретика по настоящия казус следва се посочи,че въззивниците са разпитани от свидетеля Н. П.,в качеството му на младши разузнавач в сектор Криминална полиция РУ-МВР-Ловеч и като заподозрени в извършване на възведеното с тъжбата престъпление като те са написали и обяснения в тази връзка.

Следователно от този момент чл. 6 от Конвенцията, разглеждан в наказателния си аспект, става приложим по отношение на разглежданото наказателно производство.В приложените на л.54 и л.56 обяснения не се съдържат данни дали на въззиваемите е разяснено,че имат право на адвокат преди да дадат обяснения,респективно те са се отказали от правото си на адвокат и дали са налице убедителни причини да се ограничи това право.

В тази връзка ЕСПЧ постановява, че за да бъде ефективен за целите на Конвенцията, всеки отказ от правото на правна помощ трябва да бъде установен по недвусмислен начин и да се съпътства от минимални гаранции. Подобен отказ не е необходимо да е изричен, но трябва да бъде добровolen и да представлява информирано и интелигентно отказване от право /вж.делото Симеонови/.Както сочи и ЕСПЧ важен фактор, който трябва да бъде разгледан в настоящия случай, е дали обстоятелствата, при които е получено самопризнанието на въззиваемите "поставят под съмнение тяхната надеждност или точност, като се отчита степента и естеството на каквато и да е принуда" .

По-конкретно следва да бъде посочено, че въззиваемите са дали обяснения пред полицейския служител, извън процедурата, предвидена в Наказателно-процесуалния кодекс.

Нещо повече,следва да се има предвид и дали е спазена "правната рамка, уреждаща досъдебното производство и допустимостта на доказателства по време на съдебния процес, и дали е спазена"/вж. Ibrahim and Others/

В тази връзка,въззивната инстанция приема,че в конкретния случай не е спорно, че самопризнанието на въззиваемите в процесните обяснения като такова не би могло да се използва като доказателство в процеса, тъй като то не е получено в съответствие с изискванията на Наказателно-процесуалния кодекс. Самопризнанието не е направено пред компетентен орган (прокурор, разследващ орган или съд), който може да разпита заподозряно лице едва след като му гарантира правата, включително правото на адвокат. Тъй като Наказателно-процесуалният кодекс предвижда изключването на доказателствени средства,които не са събрани или изготвени при условията и по реда на НПК въззивната инстанция приема,че самопризнанията на въззиваемите не може да бъдат включени в материалите с пряка доказателствена сила. В тази връзка показанията на свидетеля Н. П. за въззивната инстанция се приемат само и дотолкова да се установи в качеството на какво длъжностно лице са изискани те от въззиваемите.Т.е.безспорно се установява,че самопризнанието на въззиваемите,освен,че е направено при отсъствието на адвокат, е направено по време на най-ранните етапи на наказателното производство и без въззиваемите да са уведомени,че дори и в този момент са имали право на адвокат,което да е надлежно писмено удостоверение.При същите съображения

не се кредитира от въззивната инстанция и докладната записка изготвена от свидетеля Н. П.,респективно отразеното в нея,в който смисъл се позовава повереника сочейки тази информация като доказателство за извършителство от страна на въззиваемите.

Не са налични и не са посочени и отразени и "убедителни причини" за ограничаване на достъпа до адвокат в ранните етапи на производството.

Неоснователно в тази връзка е възражението на повереника,че именно двамата въззиваеми са тези,които нанасят телесните увреждания на въззивника,тъй като в тази насока и пред двете съдебни инстанции не са събрани доказателства.В смисъл,че повереника обвързва кадрите от видео техническата експертиза на които се вижда,че две лица нанасят телесни увреждания на друго лице, с процесните обяснения на въззиваемите по време на полицейската проверка,но както вече се посочи и по-горе същите не се приемат като доказателствено средство в настоящия процес,тъй като не отговарят на изискванията на чл.131 от НПК.Респективно процесуално недопустимо е чрез тях да се доказва авторство за извършено престъпление,а други доказателства не са събрани и пред двете инстанции.Колкото до заключението на вещото лице по видео техническата експертиза същото категорично е посочило,че извлечените кадри от видеозаписите са негодни за провеждане на сравнително лицево-идентификационно изследване./л.87 и л.97 от ВНЧХД/.

Пред въззивната инстанция не са събрани допълнителни доказателства от които да се приеме,че извода на РС относно извършителството на престъплението е незаконосъобразен, и обосновано РС е приел,че обвинението повдигнато на въззиваемите И. и Г. с тъжбата не се доказва от събраните по делото писмени и гласни доказателства и от тях не може да се установи,че престъплението възведено с процесната тъжба е извършено от въззиваемите, и законосъобразно РС е признал въззиваемите М. С. И. и Ц. К. Г. за невиновни и ги оправдал по повдигнатото им обвинение по чл.130, ал.1, във връзка с чл.20, ал.2 от НК. /Арг.чл.304 от НПК/.С оглед на което и присъдата на РС следва да бъде потвърдена като обоснована и законосъобразна.

При този изход на процеса съдът обосновано е отхвърлил като неоснователен и недоказан предявения граждански иск от въззивника П. И. П. със съгласието на своята майка и законен представител В. И. Х.ва -

Патаринска солидарно срещу подсъдимите М. С. И. и Ц. К. Г. за сумата от 5000 лева, обезщетение неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 06.09.2020 година до окончателното ѝ изплащане и направените по делото разноски, като неоснователен и недоказан, като е съобразил, че същите са признати за невиновни и оправдани по предявеното им обвинение, както и че по този начин не е осъществен от тяхна страна фактическия състав на непозволеното увреждане.

Съгласно разпоредбата на чл.190,ал.1 от НПК законосъобразно, и при този изход на процеса, РС е осъдил П. И. П.,тогава със съгласието на своята майка и законен представител В. И. Х.ва - Патаринска да заплати на въззиваемите М. С. И. сумата от 438.60 лева разноски по делото и на Ц. К. Г. сумата от 438.60 лева разноски по делото.

В тази връзка разноските направени пред въззивната инстанция от страна на въззивника следва да останат за негова сметка при този изход на процеса,като направеното искане от страна на повереника за присъждане на същите на въззиваемите съдът приема за неоснователно предвид разпоредбата на чл.190,ал.1 от НПК и като такова следва да се остави без уважение.

Следва в тази връзка на въззивника П. И. П. да бъдат възложени и разноските на въззиваемите направени за упълномощаване на защитник в размер на по 300.00/ триста лева, за всеки от тях поотделно и 20 лв.на Окръжен съд-Ловеч за изплащане на пътни разноски на вещо лице.

Водим от гореизложеното и на основание чл.338 от НПК,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №260004/09.11.2022г.по ЧНД№981/2020г.по описа на Районен съд –Ловеч,първи наказателен състав.

На основание чл.190,ал.1 от НПК разноските направени от страна на въззивника П. И. П. в Окръжен съд –Ловеч за упълномощаване на повереник и вещи лица остават за негова сметка,като оставя без уважение искането на повереника – адвокат Ю. Б. същите да бъдат присъдени на въззивниците М. С. И. и Ц. К. Г. като неоснователно.

На основание чл.190,ал.1 от НПК осъжда П. И. П. с ЕГН***** да заплати на М. С. И. с ЕГН***** и Ц. К. Г. и ЕГН***** сумата от по 300.00 триста лева, за всеки един от тях поотделно за упълномощаване на

защитник, както и сумата от 20.00/двадесет/лева на Окръжен съд-Ловеч за пътни разноски на вещо лице, както и сумата от 5 лв. държавна такса за издаване на изпълнителен лист по сметка на Окръжен съд-Ловеч .

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____